

SVĚTLO

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

3. ČÍSLO / XXXIV. ROČNÍK

40 Kč • 1,65 €

1. a 8. ÚNORA 2026

Z obsahu

**Díky velkorysé Boží lásce
může být každý den
novým začátkem**

Homilie papeže Lva XIV.
při mši svaté ze slavnosti
Panny Marie Matky Boží
1. ledna 2026
- strana 2 -

**Blahoslavený
Kornelius O'Devany**
Libor Rösner
- strana 5 -

**Rozhlasový přímý
přenos z Lurd**
- strana 8 -

**Svědectví lékařů o jejich
cestě do katolické církve**
- strana 10 -

**Nová modlitební iniciativa
papeže Lva XIV.**
- strana 12 -

**Matka Rosa Vůjtěchová -
učitelka duchovního
materství**
Jan Makyča
- strana 13 -

**Papež vydal apoštolský list
o kněžské identitě**
- strana 16 -

Syn brusice nožů (25)
Wilhelm Hünermann
- strana 17 -

Virgilio Tojetti (1851-1901): Obraz zjevení Panny Marie Bernadettě Soubirousové

Matka Rosa Vůjtěchová - učitelka duchovního materství

V roce 2019 zahájil brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle kanonizační řízení Matky Rosy Vůjtěchové, zakladatelky Kongregace sester těšitelék Božského Srdce Ježíšova. Diecézní fáze řízení je u konce, proces bude pokračovat římskou fází. Můžeme se zeptat: K čemu další svatá? Když církev označí nějakého svého člena titulem blahoslavený nebo svatý, nejde jen o veřejné ocenění jeho svatého života a zásluh. Jde hlavně o to, že nám je představen další vzor k následování, nebo jinak: ve svatých vidíme, co dokáže Boží milost v životě obyčejného člověka, když dostane šanci. Svátí jsou tak krásní, tak přitažliví, že to v nás budí touhu je následovat. Na Matce Rose zvláště přitahuje její mimořádná duchovní plodnost, schopnost proměnit všechno – i to obyčejné, nepříjemné a těžké v příležitost k záchraně duší. Láska k Ježíši ji zcela proměnila, její život byl obětí lásky – nemohl proto ani jinak skončit, než že jej položila za druhé. Ale po pořádku.

Matka Rosa, Barbora Vůjtěchová, se narodila 21. října 1876 jako osmé dítě obecního hajného v malé vesničce Oboře u Radobytec v jižních Čechách. Byla pokřtěna tentýž den v kostele sv. Ondřeje v Radobytcích. Rodiče Vůjtěchovi byli zbožní a pracovití lidé. Ač sami chudí, byli velmi dobročinní. Žádný žebrák od nich neodešel s prázdnou. Maminku rádi volali, když bylo potřeba někoho ošetřovat. Barbora byla živé, inteligentní dítě, u něhož vnitřní prožitky silně převládaly nad tím, co se dělo kolem ní. Bůh, svatí a andělé byli přirozenou součástí jejího dětského světa. Barbora velmi intenzivně prožívala cizí trápení: „Byla jsem tak moc citlivá na cizí bolest, že mně to trhalo srdce, prožívala jsem to a nesla s sebou.“ Hluboko ji zasáhlo i vyprávění o utrpení Páně: „Bylo mně jej tak líto. Ráda bych mu pomohla. Cítila a myslela jsem to tak, že ještě pořád trpí.“ Vnímání Ježíšova utrpení jako neustále tajemně přítomného Barboru nikdy neopustilo. Asi ve dvanácti letech se jí poprvé dostalo milosti vnitřně prožít část jeho muk. Bylo to na Zelený čtvrtek při

křížové cestě v zámecké kapli v Cerhonicích. „*Trpěla jsem s Panem Ježíšem všechno, co trpěl on, a nemohla jsem to vydržet. Srdce mi bolestí tlouklo, jako by chtělo puknout. S bídou jsem se vlekla od zastavení k zastavení. Doma se mě lekli, že jsem jak mrtvola. Já jsem myslela, že to tak prožívají všichni, jen já se nedovedu přemoc...*“

V lesích nedaleko Radobytec se v době napoleonských válek stala tragická událost: vojáci tam brutálním způsobem zamordovali tři dívky. Událost dodnes připomínají tři kapličky v polích u Cerhonic. Do 50. let minulého století tam vždy v květnu bývala smírná pobožnost. Věřící s knězem putovali od jedné kapličky ke druhé a odprošovali nebe za ten ohavný zločin. Malá Barbora se těchto pobožností taky účastnila. Zůstala v ní navždy myšlenka, že za hříchy a zločiny je třeba Pána Boha odprošovat a podávat náhradu – smír. Toto bude další klíčový prvek její duchovnosti: víra, že může svou láskou zmenšovat propast, kterou mezi Bohem a lidmi vytvořila lidská zloba.

Barbora již jako dítě zatoužila spojit svůj život s Bohem. „*Ptala jsem se maminky, není-li něco pro děvčata, kde bych byla nejbližší u Pána Boha a mohla mu sloužit, tak jako kněz. Maminka mně řekla, že je něco takového, a že se to jmenuje klášter. Líbila mi to místo v odstraňujících barvách, ale mně už myšlenku na klášter nikdo z hlavy nevyhnal.*“

V patnácti letech Barbora požádala o přijetí v klášteře sester boromejek v Praze pod Petřínem. Zdála se jim moc mladá a malá, ale nakonec ji přijaly. Představená poslala kandidátku Barboru do Horních Beřkovic, kde boromejky pracovaly v psychiatrické léčebně. Od patnáctiletého děvčete čekaly spíš starosti než pomoc, Barbora se však své služby zhostila nečekaně dobře. „*Některé nemohl nikdo uklidnit, museli přivést mne. Řekla jsem: »Maminko«, nebo »teto« a už bylo dobře. Měla jsem s nimi velkou útrpnost a myslela jsem si: »Co zůstane z člověka, když ztratí rozum, který mu Pán Bůh dal!«*“ Barboru následovala na cestě povolání její starší

Matka Rosa Vůjtěchová

sestra Marie. V roce 1893 spolu vstoupily v Praze do noviciátu. Barbora dostala řeholní jméno sestra Rosa, Marie sestra Angela. Obě se staly pomocnými sestrami, které byly určeny pro podřadnější práce a péči o nemocné.

Noviciát prožila sestra Rosa v Lambachu v Horním Rakousku. Byl tam velký klášter se školou, malou nemocnicí a hospodářstvím. Hlavním úkolem novicky Rosy bylo ošetřování nemocných v privátních domech. První řeholní sliby skládaly rodné sestry spolu. Bylo to 14. května 1899. Na ten den se sestra Rosa velmi těšila, ale neuměla si představit, že by měla zůstat navždy sestrou boromejkou. V duši slyšela hlas, kterému nerozuměla. Snažila se jej potlačovat, ale neutichal.

Jako mladá sestra dostala zánět očních spojivek, v důsledku kterého úplně oslepla. Následovaly čtyři měsíce nucené nečinnosti a tmy. „*Bylo mně, jako když někdo vezme věnec ze samých hřebů a vtiskne mně jej na hlavu až k mozku. Bolest byla veliká, nemohla jsem to vydržet; ale přiměřila jsem svou bolest k bolesti Ježíše trním korunovaného a viděla jsem, že jeho je větší. Mně tekly jen slzy - a jemu krev. Spojila jsem se s ním a obětovala mu to. Obětovala jsem každou kapku jeho krve a mé slzy za hříchy své i cizí. A moje bolest se tajemně měnila v radost a sladkost.*“ Poznávala stále zřetelněji, že bolest spojená s Ježíšovým křížem má velikou moc v zápasu o duše. Oční nemoc sestry Rosy záhadně ustoupila, i když už nebylo žádné lidské naděje, během novény k Lurdské Panně Marii.

Na všech filiálkách měla sestra Rosa na starosti ošetřování nemocných, protože se v tom mimořádně osvědčila. Ačkoliv neměla žádný kurz a učila se pouze z praxe, dovedla si poradit. Kromě zámožných nemocných ošetřovala i chudé, které si sama našla. Její nemocní byli často bezvěrci nebo modernisté. Všude šla s úmyslem alespoň trochu pomoci lidem potkat dobrého Pána Boha. A dařilo se jí. Nabyla zkušenost, že víc než slova působí modlitba a oběť. Její síle nic neodolá. Proto tolik toužila po životě plném pokání a umrtvování. Chtěla se neustále obětovat za duše, přivádět je k Ježíši a tím mu dělat radost.

Sestra Rosa se s touhou vstoupit do přísnějšího řádu svěřila svému zpovědníkovi. Ten stejně jako její představené považoval nápad za pokušení. V roce 1911 byla sestra Rosa přeložena do filiálního domu v Brně. Pečovala o movité dobrodince kláštera a přitom viděla, že je tolik ubožáků, kteří by jejich služeb potřebovali mnohem víc. „*Kéž bych místo ovoce mohla přebírat nesmrtelné duše a získávat je pro Krista!*“ povzdychla si jednou, když dostala za úkol přebrat jablka ve sklepech. Ta touha nezůstala bez odpovědi: „*Doufej, budeš!*“ slyšela jasně ve svém nitru. A vskutku. Pán Bůh již měl pro ni připraveno široké pole působnosti.

Brněnské zbožné dámy založily pod záštitou biskupa Pavla Huyna *Spolek pro bezplatné ošetřování chudých nemocných v rodinách*. Shromáždily fond na udržování řeholních sester, které by o chudé pečovaly. Na tuto práci byla určena právě sestra Rosa. „*Lidé mne zastavovali na ulici a vodili mne k nemocným, nevěděla jsem, co dřív. Tělesná bída byla veliká, ale ještě větší byla ta duchovní. Někteří se neuměli vůbec modlit, nebo to dávno zapomněli. Nalezla jsem mnoho nesezdaných párů. Nalezla jsem také mnoho dětí, které nechodily do školy. Buď pro vleklou nemoc, nebo to byli mrzáčci. Učila jsem je náboženství doma a připravovala na svaté přijímání. Přála jsem si, aby den měl 48 hodin. Domů jsem přicházela vysílená, ale šťastná.*“ Sestra Rosa v duchu viděla družinu sester, které nezištně slouží nemocným a sdílí jeden úmysl: modlitbou, obětmi a prací zachraňovat duše a tím těšit trpící Srdce Ježíšovo. Napsala biskupovi Huynovi dopis, ve kterém se mu svěřila, že cítí povolání založit novou kongregaci. Otce biskupa obsah dopisu silně zasáhl.

Kláster v Rajhradě před válkou

Sestra Rosa vyjádřila téměř přesně záměr, kterým se on sám již léta zabýval: založit řeholní institut pro péči o chudé nemocné. I úmysly smíru a útěchy trpícího Srdce Ježíšova mu byly blízké. Hned zašel za sestrou Rosou a začal konat.

V roce 1913 biskup Huyn obdržel od papeže Pia X. ústní schválení nové kongregace. Spolu se sestrou Rosou začali získávat dorost. Novému dílu okolností nijak nepřály. Nastala válka, zmatek a všeobecná bída. I mnohé církevní osoby se vyjadřovaly skepticky. Zdarma ošetřovat, a jen chudé? – to se zdálo všem nereálné. Přes všechny překážky dílo rostlo a 3. prosince 1915 udělil Svätý stolec oficiální povolení založit Kongregaci sester těšitelky Božského Srdce Ježíšova.

Sestra Rosa oblékla 14. května 1916 hábit nové kongregace a složila první sliby. Ještě týž měsíc měly obláčku první tři sestry – Margareta, Bernarda a Terezie – a na podzim další tři. Od boromejek přestoupily k těšitelkám sestry Anna a Angela. Biskup Huyn získal pro novou kongregaci i mladou zbožnou komtesu Františku

Biskup Pavel hrabě Huyn

ku Coudenhove-Honrichs z Kunštátu. V kongregaci přijala jméno sestra Anežka. A přicházely další. Na podzim roku 1918 vypukla epidemie španělské chřipky. Nemocnice byly přeplněny, nemoc postihla často všechny členy rodiny a mnoho lidí umřelo. Ukázala se užitečnost nové kongregace, sestry – bylo jich v té době už 20 – byly hned připraveny jít do příbytků nemocných, kam se jinak nikdo ze strachu před nákazou neodvážil vejít. Stále chodil některý z kněží s Nejsvětější svátostí a navštěvoval nemocné, které sestry připravily k přijetí svátostí.

V roce 1923 Matka Rosa založila první filiální dům v Praze. Do své smrti jich pak založila celkem 14 v různých městech Čech a Moravy. Sestry žily v menších komunitách, navštěvovaly příbytky chudých a staraly se o jejich duchovní i hmotné potřeby. Pracovaly bezplatně. Jejich udržování obyčejně zabezpečovaly dobročinné spolky nebo dobrodinci. V roce 1923 byla zahájena stavba velkého mateřského kláštera v Rajhradě u Brna. Období do začátku druhé světové války bylo pro kongregaci dobrou slibného rozvoje. Matka Rosa považovala za svůj hlavní úkol formovat sestry: „*Všechno pro potěchu trpícího Srdce Ježíšova! To je heslo naší Kongregace, ovoce, které má přinášet. Vše má být vykonáno s tímto úmyslem: těšit zarmoucené Srdce Ježíšovo v jeho opuštěnosti v Getsemanské zahradě, na kříži a ve svatostánku. Těšitelky mají zastávat místo Panny Marie na zemi. Každá sestra nosí jméno Maria, každá má být Srdci Ježíšovu těšitelkou: Marií. Sestry, vaňte si svého povolání, buďte za ně vděčné. Buďte »Marií!«*“

Sestry těšitelky pokračovaly v činnosti i během druhé světové války. Úřady se opakovaně pokoušely zabrat klášter v Rajhradě pro vojenské účely. Zabránilo tomu až nastěhování 120 nemocných z ústavu Milosrdných bratrů. O ty se pak Mat-

MODLITBA NA PŘÍMLUVU MATKY ROSY:

Pane Ježíši, ty jsi vložil do srdce Matky Rosy touhu zasvětit se ti jako oběť smíru a být útěchou tvému Božskému Srdci. Matka Rosa se snažila sjednocovat své práce a utrpení s tvou vykupitelskou obětí za spásu světa. Tento úmysl ji vedl, když sloužila chudým nemocným, když zakládala a vedla kongregaci sester Těšitelek, když trpělivě nesla kříž těžké nemoci.

Oslav, prosíme, svou služebnici Matku Rosu a dej nám na její přímluvu milost ... (zde uveďte jakou), aby se její láska k Bohu i k nesmrtelným duším stala příkladem pro mnohé věřící. Nauč i nás pracovat a trpět pro spásu bratří a sester a tak proměňovat naše kříže v životodárnou oběť.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, v Tebe důvěřujeme! Amen.

ka Rosa se sestrami starala tři roky až do konce války. I když Matka Rosa cítila tíhu odpovědnosti za sestry, nepamatovala být sama věrna svému nejlubšímu povolání: dávat se stále znovu k dispozici k nesení kříže za záchranu duší. A nebe jí odpovídalo četnými příležitostmi. Bývala často nemocná, neminula jí křivá obvinění, nepochopení i zrada od nejbližších.

Přecházející fronta v dubnu 1945 tvrdě zasáhla klášter v Rajhradě. Rudá armáda v přesvědčení, že v klášteře sídlí německé vojsko, objekt devět dnů bombardova-

Hlavní oltář kláštera sester těšitelek v Rajhradě

la. Sestry i nemocní byli ukryti ve sklepech. Klášter byl téměř zničen a kostel vyhořel. Dílo Matky Rosy bylo zničeno. Přesto neztratila klid a důvěru v pomoc Boží. Později se sestram svěřila, že v té hrozné době tam v krytu nabídla svůj život za jejich záchranu. Bála se nejen o ty, co s ní byly v Rajhradě, ale o všechny na filiálkách, o kterých neměla zprávy. Sestry věřily, že Pán Bůh její oběť přijal, protože se žádná z nich nic nestalo, byť se několikrát octly ve vážném nebezpečí. A také její nemoc se začala prudce zhoršovat. „Všechny vás miluji víc než vlastní matka, za každou bych dala život,“ řekla sestram, když ji přišly navštívit. Matka Rosa zemřela 5. září 1945, zrovna když kněz začal sloužit mší svatou za umírající. Sestry se u ní modlily *Te Deum*, jak si to přála.

V době její smrti měla Kongregace 150 sester. Ty v jejím poslání pokračovala a pokračují dodnes.

Čemu nás Matka Rosa může naučit? Že život je jedna veliká šance. Příležitost spolupracovat s Kristem na díle záchranu světa. Krásně to vyjádřil papež František: „Bůh se rozhodl nás potřebovat.“ (*Dilexit nos*) Matka Rosa učila sestry, že péče o nemocné poskytuje příležitost působit na jejich duše. Ale ještě více je možné udělat modlitbou a obětovaným utrpením: „*Kdybychom znaly cenu utrpení, závodily bychom o něj. Chtěla bych, abyste zde na zemi hodně trpěly, tady má utrpení velikou cenu. Radostně odevzdejme svému Spasiteli svoje tělo i duši, aby v nás mohl dál trpět jako smírná oběť; na sobě doplňujeme to, co ještě chybí jeho utrpení pro dobro jeho Těla - Církve. (srov. Kol 1,24) Kristovu utrpení nic nechybí, jeho smírná oběť je úplná a dokonalá. Avšak aby jeho utrpení mohlo být přivlastněno duším, je potřebné, aby se naše utrpení spojilo s utrpením mystické hlavy, s utrpením Ježíše Krista.*“

Matka Rosa je učitelkou duchovního mateřství. „*Můžete ošetřovat jen omezené množství nemocných, ale můžete a máte*

být duchovními matkami mnoha lidí,“ říkala sestram. „*Do té míry budete působit na okolí, nakolik budete spojeny s Bohem ve vnitřní modlitbě.*“ K tomu, abychom mohli pro druhé něco dobrého vykonat a abychom to vůbec chtěli, musíme nechat Ježíše, aby miloval skrze nás. A to je možné jen tehdy, když budeme ženami a muži modlitby. Abychom se jimi stali, je potřeba přemáhat sobectví, lenost a jít vytrvale cestou odříkání a přemáhání sama sebe. Matka Rosa může být dobrou společnicí a učitelkou na této cestě.

Pro úspěšný výsledek beatifikačního procesu Matky Rosy je potřeba nejen prokázání hrdinského stupně ctností, ale i potvrzení její svatosti nadpřirozenou cestou: zázrakem. I vy můžete její přímluvě svěřovat své potřeby a modlitební úmysly. **Případné vyslyšení proseb oznamte, prosím, administrátorce beatifikačního procesu s. Františce Sebiňové na tel. č. 607 044 730, nebo na e-mail: frantiska4@gmail.com.**

Více o životě Matky Rosy Vůjtěchové lze najít na www.matkarosa.cz.

Fotografie: soukromý archiv sester těšitelek

Sestry u hrobu Matky Rosy

VZPOMÍNKY NA P. MUDR. KUBÍČKA

AŽ K PROLITÍ KRVE • RADOSTNÉ POSELSTVÍ P. LADISLAVA KUBÍČKA
Sestavila Marie Svatošová • Odpovědný redaktor Aleš Palán • Z teologického hlediska posoudil P. Josef Kolářek

O svou vzpomínku na P. MUDr. Ladislava Kubička se chtěly podělit stovky lidí. Autorka této publikace jejich dopisy zpracovala a poskládala tak vzpomínkovou knihu. Text je doplněn více než stovkou fotografií, úryvky z Kubičkových dopisů a zápisky těch, kteří se u P. Ladislava zpovídali a radili se s ním.

Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.

Čtvrté vydání • Váz., 127x190 mm, 364 stran, 399 Kč

HISTORIE

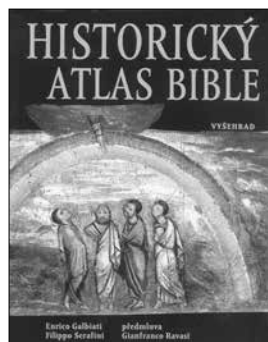
DĚJINY SLOVENSKA

Jan Rychlík, Milan Pokorný, Anna Zelenková, Ján Gbúr
Odpovědný redaktor Filip Outrata • Recenzovali PhDr. Dušan Kováč, DrSc., doc. PhDr. Róbert Arpáš, PhD., PhDr. Miroslav Števík, CSc., prof. Dr. Ándor Meszáros

Dějiny Slovenska nejsou dějinami Slováků jako národa, ale historií území, které dnes tvoří současnou Slovenskou republiku. Jan Rychlík sleduje historii slovenského území od úplných počátků. Jádrem knihy jsou však kapitoly o moderních dějinách Slovenska, vrcholících získáním samostatnosti v roce 1993, i o následujících dekádách. Autor má unikátní předpoklady pro napsání první české syntézy slovenských dějin – má české i slovenské občanství a jako přímý účastník byl i u jednání o rozdělení společného státu.

Vyšehrad ve společnosti Albatros Media a. s.
Váz., přebal, 160x235 mm, 648 stran, 699 Kč

HISTORICKÝ ATLAS BIBLE
Enrico Galbiati a Filippo Serafini
Z italštiny přeložili Ladislav Heryán a Jana Gruberová • Předmluva Gianfranco Ravasi • Odpovědná redaktorka Radka Fialová

Cesta za historií neznámější knihy všech dob – Bible. Působivá výprava o šedesáti zastaveních začíná v oblasti Úrodného půlměsíce, kde žil Ježíš se svými učedníky, a pokračuje až na posvátnou půdu Jeruzaléma. Důkladně zpracovaný výklad je doplněn o mapy a snímky archeologických nálezů, krajiny i staveb. Vydejte se po stopách biblických příběhů zasazených do kontextu doby a kultury národů, jež obklopovaly Izrael.

Vyšehrad ve společnosti Albatros Media a. s. • Váz., přebal, 245x315 mm, křídový papír, 280 stran, 1290 Kč

TEOLOGIE SV. JANA PAVLA II.

TEOLOGIE TĚLA • KATECHEZE JANA PAVLA II. O LIDSKÉ LÁSCE PODLE BOŽÍHO PLÁNU

Jan Pavel II. • Z italštiny přeložil Karel Skočovský a Jiří Dvořáček • Úvod Tomáš Špidlík SJ

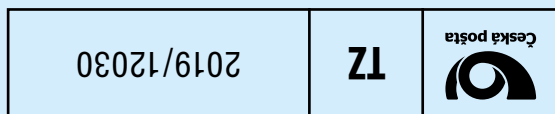
Soubor promluv Jana Pavla II. přednesených během prvních pěti let jeho pontifikátu. Svatý otec v nich postupně odhaluje ohromující vizi manželství a lidské lásky v Božím plánu. Vrací se až na samotný práh lidské historie, aby ukázal tento plán v jeho prvotní, hříchem nezasažené podobě.

Paulinky
Šesté vydání
Váz., A5, 600 stran, 425 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce časopisu Světlo – tel./fax 585 222 803
Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO – časopis pro duchovní život. Vydává Malice cyrilometodějská, spol. s r. o., Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednavky@maticecm.cz). Registrace: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz. Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zveřejněních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.